Ч. 23. Пятниця 12 лютого (30 січня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Новий кабінет. — Гостина короля Едварда в Берлині. — Німецко-французска угода в справі Марокка.

Завтрішна Wiener Ztg. оголосить іменоване тайного радника дра Льва Білиньского міністром скарбу, тайного радника Людв. Врби міністром зелізниць, тайного радника ґр. Кароля Штірґка міністром віроісповідань і просьвіти, професора університету дра Альб. Ґрафа міністром рільництва, радника двора в намістництві в Інсбруці Авг. Рітта міністром публичних робіт, директора маґістрату міста Відня дра Вайскірхнера міністром торговлі і заступника президента стирийскої палати адвокатів дра Гогенбурґера міністром судівництва.

Нинішна Wiener Ztg. в неурядовій части містить таке оповіщене Міністерства, котрого іменоване послідує урядово завтра, не вийшло з парляментарної більшости, бо така більшість неможлива доси, доки национальні сторонництва займають так скрайне супротив себе становище. Корона покликала до кабінету мужів, випробованих многократно в кождій публичній справі, котрих дотеперішна діяльність дає запоруку безсторонного виповнюваня обовязків. В склад нового правительства війшли особи о рішучо безстороннім национальнім настрою. Новий кабінет має бути кабінетом сильним і независимим.

Poln. Korresp. доносить: Президия польского Кола явила ся вчера в бюрі у ґубернатора австро-угорского Банку, дра Білиньского, аби висказати єму згоду і довіріє Кола з нагоди покликаня его на міністра скарбу. Перед полуднем президия Кола польского відбула довшу конференцию, на котрій супротив напастий одної з польских часописий заявила жаль з причини фальшивого донесеня, немов би Коло польске було противне іменованю дра Білиньского міністром скарбу.

Вчера о год. 2 з полудня удала ся анґлійска королівска пара до анґлійскої амбасади, де відбуло ся в їх честь снідане. По сніданю приймив король депутацию анґлійскої кольонії, котра вручила єму адресу. Король відвідав відтак берлиньский ратуш, де торжественно приймила его президия міста з радними. Перед своїм окруженем король висказував ся дуже прихильно про приняте в столици Німеччини. — „Daily Graphic“ називає візиту короля Едварда в Берлині новою запорукою мира, підносить, найлїпшим бажанем всїх розважних Анґлійців єсть привернене добрих відносин між Анґлією і Німеччиною на підставі тревалого мира. — „Morning Post“ вказує на анґлійскі угоди з Францією, Росиєю і Японією і каже, що цїли анґлійскої політики аж тоді будуть вповні осягнені, коли відносини з Німеччиною опруть ся на підставі приязни. Французско-німецке порозуміне також до того причиняє ся.

З добре поінформованих париских кругів доносять, що оногди перед полуднем підписано в Берлині французско-німецкий договір в справі Марокка. Сей договір признає Франциї деякі політичні інтереси в Марокку, а також увзглядняє економічні інтереси Німеччини. Специяльний кореспондент дневника „Matin“ доносить з Берлина, що почин до того договору вийшов з Німеччини.

Вже на передвчерашній французскій міністерскій раді сповістив членів ради міністер заграничних справ Пішон про французско-німецкий договор. Про сей договор сповістила Франция — говорив Пішон — правительство Ішпанії, Росиї і Анґлії, а Німеччина правительство Австро-Угорщини і Італії. Крім того повідомили заступники Франциї і Німеччини про сей договір марокканьского міністра заграничних справ. Держави радо приняли сей договір. Мі-

17)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Бартлї був в своїй комнатї, де двом робітникам показував плян своєї фарми. Були то копальники вугля, котрих післав єму був якийсь аґент з Диргем. Они вже оглянули були фарму і так само як Гоп, казали, що в споді під деякими полями знаходять ся поклади вугля і радили вже над тим, де би зробити перший закіп. Бартлї так був занятий тим новим підприємством, що єму й не при голові були любовні клопоти Вальтера і Марійки.

Тимчасом сиділа Марійка в своїй комнатї і шукала там в книжках розради. Нараз вчула під вікнами тупіт коний, а коли виглянула крізь вікно, побачила, що то приїхали Вальтер і Юлія. За хвильку відчинились двері і увійшов Вальтер.

— Панно Бартлї, я привіз вам панну Кліффорд, котра вже давно хотїла вас відвідати, а я сам хотів би поговорити з вашим батьком; де можу з ним побачити ся?

— В его робітни — відповіла Марійка.

Вальтер пішов, а обі молоді дами завели розмову з собою, зразу байдужну, але відтак щораз щирійшу, аж наконець Юлія розповіла Марійцї, як то Вальтер їй поміг і що она довідала ся від него о его горю та постановила длятого і єму помочи та намовила его, щоби він сюди приїхав і поговорив відтак з паном Бартлїєм.

Так балакали они з собою, підчас коли Вальтер зайшов до робітнї пана Бартлїя, котрий відпустивши обох робітників, приняв молодого мужчину з дуже холодною чемностию. Вальтер приступив відразу до річи і сказав, в якій цїли приїхав. Сказав єму, що від давна любить Марійку і що она взаїмно его любить, та що він переконаний, що будуть обоє щасливі з собою. А що до забезпеченя будучности.

Тут перебив єму Бартлї.

— Мій любий друже — сказав він — розуміє ся, що я не маю нічого против вашої особи анї против вашого становища. Але ваше бажане стрічає все таки поважні перешкоди. Ваш отець має инші пляни для вас....

— Котрі буде мусів залишити — перебив єму Вальтер — бо тота дама вже заручена.

— Коли так, то прийдїть другим разом в свати, коли ваш отець відступить від своїх дотеперішних бажань та від своїх упереджень до мене. А поки що єсть ще й инша для вас перешкода. Моя донька за молода, щоби вже віддавала ся, а довгим заручинам я з засади противний. Отже чи сяк чи так, треба справу ще відложити і длятого прошу вас, щоби ви на то згодили ся.

Від сего свого становища Бартлї не хотів відступити. Він обіцяв, що не буде обставати за якимсь другим женихом, але жадав, щоби Вальтер лишив в спокою его доньку, доки аж відносини не виясиять ся. Коротко сказавши, Бартлї уникав старанно всего, щоби не зразити собі Вальтера, бо наміряв забрати ся до копаня вугля і хотів мати Вальтера по своїй стороні або бодай забезпечити собі его неутральність.

Так розійшли ся они ніби як добрі приятелї, аж коли Вальтер поговорив об тім з Юлією, пояснила она єму, що старий лис его перехитрив, але відтак подумавши трохи, додала:

— Она таки ще за молода, далеко молодша, як виглядає. Я гадаю, що ви можете таки дійсно трохи ждати, але й на все уважати.

Від тої пори Вальтер лиш зрідка сходив ся з Марійкою, але за то частійше бувала Юлія у Марийки. Одного дня сказала Марійка Юлії, що її давна пістунка має приїхати до своєї сестри, котра мешкає недалеко від фарми і що она хоче також поїхати туди та повитати стару женщину та порадити ся з нею.

— А хибаж она може що порадити? — спитала Юлія.

— Она знає все дуже добре. Тому і відійшла, що не могла з татом погодити ся. Она знає, чому тато противний Вальтерови і каже, що якраз длятого она за тим, щоби Вальтер женив ся зі мною.

— Дивна річ! — сказала Юлія. — А вам же тато не згадував нічого про то, чому він противний?

— Нї, не казав нічого — відповіла Марійка.

— Видко, що в тім мусить бути якась тайна. Я би не знати о що заложила ся, що то розходить ся о гроші. Я хоч ще й молода, але знаю, що гроші все значать в сьвіті. Бо

ністерска рада рішила зложити францускому амбасадорови в Берлині, Камбонови, подяку за успішне переведене договору.

Німецко-француский договор підписано в Берлині в уряді заграничних справ державним секретарем Шеном і француским амбасадором Камбоном. Крім того підписали і розіслали оба заступники держав отсей комунікат: „Правительство французскої републики і німецке цісарске правительство, однаково бажаючи успішно перевести акт з Альґесірас, порозумівають ся зі собою, щоби зазначити вагу, яку приписують постановам з Альґесірас та, щоби тим способом уникнути на будуче всяких причин до непорозуміня. З одного боку стає француске правительство як рішучий приклонник одноцільности і самостійности держави шерифа, рішене берегти там економічної рівности, отже не перепиняти ані промислових ані торговельних інтересів Німеччини, — а з другого боку стає німецке правительство, яке має в Марокку лише економічні інтереси і признає, що специяльні політичні інтереси Франциї суть там тісно сполучені із сконсолідованем порядку і внутрішного мира і рішене не перепиняти тих інтересів. Натомість оба правительства заявляють, що не видадуть ані не підіпруть ніякого запорядженя, що могло би сотворити економічний привілей в користь одної з обох держав або якої иншої держави і будуть старати ся, щоби і горожани обох держав помагали сему змаганю правительства“.

Треба ще додати, що заключене францусконімецкого договору, приняла француска і німецка праса з повним вдоволенєм. Так само вдоволена договором і анґлійска праса.

Новинки.

Львів, дня 11-го лютого 1909

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеґрафів перенесла асистента почтового Віктора Чарніка з Заліщик до Львова.

— **Нові складниці почтові.** З днем 1 марта отвирає ся нові складниці почтові в слідуючих місцевостях: в Ганчовій (горлицкого повіта), в округу доручень уряду почтового в Устю рускім; тота складниця буде сполучена з урядом почтовим в Устю рускім почтою, що курсує межи Устем руским а Висовою; — в Ямниці (станиславівского повіта) в окрузї доручень уряду почтового в Станиславові; тота складниця буде сполучена з урядом почтовим поїздами зелїзничими взглядно амбулянсами почтовими 499, 55 і 507.

— **Реформа в міністерстві війни.** Вістник військових розпоряджень подав обіжник з доне сенем, що Є. В. Цісар зарядив: 1) утворити два нові відділи в мініст. війни; 2) сполучити в мініст. війни; 3 правничі відділи в одну секцию під фаховою управою ґенерала авдитора IV кл. ранґи яко шефа секциї і команданта корпуса авдиторів; 3) що в застереженем законного потвердженя, потрібного на зарядженє видатків в буджеті, підвисшує мирний стан корпуса авдиторів о одного ґенерала авдитора IV ранґи. 1 ґенерала авдитора V ранґи, о 6 полковників, 6 підполковників, 6 майорів, 2 капітанів і 12 оберлайтнантів авдиторів.

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому“. Початок о $7^1/_2$ вечером.

В пятницю дня 12 лютого, „Чорноморці“, народна оперета в 3 діях, музика М. Лисенка.

В суботу дня 13 с. м. „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В неділю дня 14 с. м. „Арсен Яворенко“, комедия в 4 діях Б. Грінченка.

В понеділок дня 15 с. м. „Нещасне коханя“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях Манька.

— **Забави.** В Перемишлянах уладжує тов. „Перемишляньский Боян“ в сали „Народного Дому“ дня 13 лютого с. р. о 8 год. вечером вечерок з танцями. Комітет постарав ся о милі несподіванки, а забава заповідає ся сьвітло. До численної участи запрошує нашу околичну інтеліґенцию. — Тов. „Сокіл“ в Бучачи уладжує дня 14 лютого карнавалові вечерниці з інтересною програмою, котра вдоволить всіх участників. Хто не одержав ще запрошеня, зволить зголосити ся.

— **Покутні асекурациї.** В справі звістного мантійского товар асекурацийного „Аліяж“ веде ся дальше слідство в напрямі обманьства, вимірене передовсім против бувшого презеса тогож товариства Боніфация Гардого, а судия слідчий переслухує тепер многих пошкодованих членів тогож товариства. Карні доходженя мають бути розширені також на аґентів тогож товариства, котрих есть около 500. Многі з тих аґентів зложили вкладки і суть членами того товариства. Власти намірають зажадати від аґентів звороту побраних провізий. Тим аґентам, котрі суть членами товариства, будуть ті провізиї стягнені з їх вкладок і долучені до загального фонду, котрий буде відтак розділений між пошкодованих. — Сими днями закрила поліция друге подібне товариство асекурацийне „Providentia“ („Провидїнє“), котре мало 3 відділи: посаговий, посмертний і промисловий.

— **Дрібні вісти.** В львівскій Академії ветеринариї відбула ся дня 8 с. м. перша промоция доктора наук ветеринарийних. Диплом докторский одержав Йосиф Рудовски з Бішофтайніц в Чехії. — Знов не той! Показало ся, що арештований в Самборі якийсь Боровий чи Колодзей не есть убийником Штофів. Він буде відставлений назад до суду повітового за волоцюство. — Львівска поліция арештувала в ночи на середу студента фільософії Генриха Розенштока, у котрого, як кажуть знайшла всілякі анархістичні брошури. В звязи з тим, відбули ся ревізиї ще й у инших осіб осіб, але не знайдено нічого. Розеншток мешкає у свого батька котрий есть купцем. — Дня 9 с. м. було у Львові знов 8 случаїв занедужаня на шкарлятину. — В Мшані городецкого повіта, в Мошкові і Варяжи сокальского повіта лютить ся дифтерия.

— **Нещасливі пригоди.** Мария Родакова, замешкала в будинку ґр. Скарбка поховзнула ся оногди по полудни на сходах тогож будинку і впала так нещасливо, що поломила собі ребра в лівого боку. Нещасливу відставлено до шпиталю. — З Долини доносять: В Спаскім лїсі убив оногди підрубаний бук 14 лїтну Павлину Ілитичівну, котра разом зі своїм батьком приїхала по дерево до лїса.

— **Нещаслива пригода на зелїзници.** Селянин Илько Кінар і его жена, Олена, замешкалі у Винниках, вибрали ся оногди разом з перебуваючим у них робітником з Миколаєва, 60 літним Паньком Масляком, саньми до Миколаєва. Вечером в'їхали коло Миколаєва на шлях зелїзничий через отворену рампу в хвили. коли від сторони Миколаєва над'їзджав поїзд особовий. Илько побачивши поїзд став підганяти коні, але в тій хвили над'їхала машина і вдарила об конець саний. В наслідок того Масляк вилетів із саний, а падаючи зломив ліву ногу і покалічив собі голову. Илько і его жінка покалічили ся також. З Миколаєва привезено їх до Львова і уміщено в шпитали. Масяк стратив в шпитали притомність мабуть в наслідок потрясеня мозку і нема надії удержати его при житю.

— **Пересторога.** Донесено мені з поважної сторони, що видалений перед роком ученик філії ц. к. академічної ґімназиї Микола Обух ходить по львівских домах руских і називаючи себе висланником якогось комітету учеників, виманює датки буцім то на бідних учеників рускої ґімназиї; при тім покликує ся на мниме письменне уповажнене дирекциї Замічаючи, що жадна школа не висилає ніколи своїх учеників за якимись датками по приватних домах, а тим менше уживає до того був

лиш подумайте: ваша матїр була з роду Кліффордів, отже мусїла мати гроші. Чи не записала вам їх?

— Того я не знаю — відповіла Марійка.

— То більше як певна, що вам записала а ваш тато есть опікуном і як би ви віддали ся, мусїв би виплатити капітал. От в чім его клопіт!

Марійка дуже жалувала ся і не хотїла дальше вже о сім говорити з Юлією та звернула на що иншого. Коли відтак розійшли ся, стала думати, кого би то порадити ся і їй прийшов знов на гадку пан Гоп. Отже постановила написати до него. Але що не сьміла відразу писати, о що їй найбільше ходило, то написала ему, що еї тато приймив богато робітників, котрі мають копати вугле, що п. Кліффорд дуже з того нерад і що просто з погордою відзиває ся о еї батьку, що їй самій жаль того, що еї батько не заждав на приїзд пана Гопа, заким взяв ся до підприемства, а відтак перейшла поволи до своеї справи і розповіла то, що вже знаємо; попросила его о раду, о скору відповідь — або може він міг би таки сам приїхати. Тато і так лише що вчера сказав: Я би дуже рад, коби Гоп приїхав.

Гоп відповів зараз, але его відповідь дуже розчарувала Марійку. Він здогадав ся зараз всего і подумав собі, що не міг би для неї желати лїпшого мужа як Вальтер Кліффорд. Та й сам Бартлї не противив ся тому, лиш жадав, щоби справу відложити, аж Марійка буде трохи старша та й доки полковник трохи не помякне. Але передовсім хотів він поговорити з Бартлієм та виступити рішучо супротив него і так забезпечити долю своеї дитини. В листі не сказав ні сяк ні так, але в души постановив вернути, хоч би й против волї Бартлія. О тім однак не написав Марійцї нїчого.

Слїдуючої середи поїхала Марійка до пані Жільберт а там приняли еї з великою чемностию і стара пістунка повитала еї сердечно.

Коли по першім повитаню пані Істон мали еї завести до комнати, шепнула до неї: Там вже есть хтось — і додала: але о тім нїхто не знає.

Коли Марійка увійшла, застала там Вальтера. По першім сердечнім повитаню не міг вже витримати, щоби їй не сказати, чого він прийшов. Оба батьки, казав він — завзяли ся, щоби нас розлучити. Нема иншої ради лиш мусимо хиба потайком пібрати ся а відтак нехай вже наші старі роблять, що хотять.

Така несподїванка уразила Марійку. — Потайком повінчати ся! — сказала она; — я гадала, що ти мене занадто поважаєш, щоби менї робити таке предложене.

Вальтер став еї перепрашати і казав, що вже сам не знає, що має робити, та хотів лиш їй пояснити, що тайне одружене було ще одиноким для них ратунком. Коли він зачав о тім знов говорити, она якось стала холодна а за хвильку сказала, що мусить вже іти; еї тато зміркував би, що она десь забарила ся і сварив би еї. Наконець попросила его, щоби не виходив з комнати, аби его еї служниця не добачила.

В два чи три днї опісля, коли Марійка проходжала ся в городі, впала їй перед ноги виточка цьвітів. Она здоймила еї і знайшла в ній білетик, котрий зараз сховала і побігла відтак чим скорше до своеї комнати, щоби его прочитати.

Вальтер дав їй в кількох словах знати, що їх батьки стрітили ся і що він хоче конче кілька слів поговорити з нею та просить, щоби она вечером вийшла до фірточки в городі до него.

Марійка в перший хвили не хотїла, боячись, щоби еї хтось не підглянув, але цікавість не давала їй спокою і она вечером, коли вже добре змеркло ся, вийшла. Вальтер ждав вже на неї на означенім місци.

— Щож такого стало ся? — спитала она привитавшись з ним. — Кажи борзенько.

— То нема що богато розповідати. Наші батьки зійшли ся, коло злощасної копальнї посварили ся. Надзиратель копальнї розповів менї, що мій тато сказав твому, що добуване вугля зовсім не належить до рільної господарки і що то не честно викурювати его з его домівки. (Бо то якраз в тій хвили підняв ся був густий дим з паровоі машини). А твій тато сказав на то, що він на то має контракт. Тодї мій тато сказав, що твій его перехитрив, а твій відповів, щоби мій тепер его перехитрив і так стали сварити ся.

(Дальше буде).

ших учеників, перестерігаю руску публику перед сим легкодушним молодцем. — *І. Громницкий*, управитель філії ц. к. акад. гімназиї у Львові.

— Процес о лікарску заплату. В суді окружнім в Тернополи відбувала ся сими днями інтересна розправа о заплату лікарску. Спадкоємці лікаря дра Людвика Назаркевича, ординуючого лікаря в санаториї в Ґріс, позивали спадкову масу бл. п. отця Яна Ґлембоцкого, р. кат. декана в Червоногороді, заліщицкого повіта, о заплату 12.800 кор. лікарского гонорарию. Справа представляє ся як слідує:

В липни 1907 помер о. Ян Ґлембоцкий, майже 90-літний старик, полишаючи завіщане, в котрім загальним спадкоємцем свого майна іменував Заведене СС. Милосердия в Ниркові, фундоване Єленою з Ґурских кн. Повіньскою, матірю бл. п. Каликста Повіньского. Завіщане то було написане 10 літ перед смертию. Первістно був в нім назначений спадкоємцем бл. п. др. Людвик Назаркевич, далекий єго свояк, але о. Ґлембоцкий перечеркнув відтак олівцем назвиско Назаркевича, а написав „Заведене СС. Милосердия“.

Др Назаркевич чуючись покривдженим, запізвав Заведене СС. Милосердия яко спадкоємців о. Ґлембоцкого о заплату квоти 12.800 кор. за візити і листовні поради лікарскі, які давав о. Ґлембоцкому, але небавком опісля помер а процес ведуть дальше єго спадкоємці. Адвокат др. Левін, котрий заступає інтереси спадкоємців Назаркевича, представляє тепер справу як слідує:

Позов опирає ся на тім, що бл. п. о. Ґлембоцкий через 14 літ взивав дра Назаркевича насамперед з Відня а відтак з Ґріс Боцен (в Тироли) до себе до Червоногорода, внаслідок чого др. Назаркевич їздив 17 разів, відбуваючи подорож кілька тисяч кільометрів довгу. Крім того давав др. Назаркевич о. Ґлембоцкому що найменше 140 порад лікарских а за то все не одержав від о. Ґлембцкого ані сотика, що також потвердили сьвідки при розправі, бо о. Ґлембоцкий любив все відкладати на пізнійше. Так бодай візнав слуханий яко сьвідок давний сотрудник червоногородскої парохії. Крім того о. Ґлембоцкий виразно говорив др. Назаркевичеви: „То не буде за дармо, я тобі то все винагороджу. Позаяк в завіщеню, зробленім первістно в користь др. Назаркевича, знайдено єго назвиско перечеркнене олівцем і він нічого не одержав, то він почув ся тим покривдженим, тим більше, що видавав на подорож за кождим разом по кількасот корон і тратив заробок в практиці на місци та в заведеню, котре мав під своєю опікою.

По переслуханю сьвідків а іменно жени і тещі др. Назаркевича та давного сутрудника з Черногорода розправу закінчено а вирок буде сторонам доручений на письмі.

— Ще про серце в урні. Урна, яку купив на переторзі у Відни ювілер Прохаска а в котрій, як ми то доносили, знайшов людске серце, була, як то сконстатувала поліция, роботою славного колись віденьского ювілера Зандпера. Урна перейшла була в спадщині на свояків того гофрата, котрого серце в ній знаходило ся, аж остаточно хтось з них під прибраним назвищем Ендорфера єї заставив. Одна з віденьских ґазет, доносячи о сім відкритю, описує в гумористичний спосіб, як то членови редакциї тої ґазети при помочи звістного славного аґента Шерльока Гольмса, удало ся вислідити: Шерльок Гольмс глянувши на урну і серце, яке в ній знайшло ся, призадумав ся глубоко а відтак по довшій хвили відозвав ся торжественним голосом: То людске серце; властитель того серця був мужчиною і мав 42 літ, 5 місяців і 3 дні. Був римо-католицкої віри, середного росту, грубий, родом з Відня, ходив постійно до одної і тої самої каварні, грав знаменито тарока, викурював на день по шість циґар трабуко і умер внаслідок недуги, котра тревала 21 днів. Робітник же ювилерский, котрий робив ту урну, був дуже худий, малокровний, батько семеро дітий і мав на малім пальци лівої ноги нагніток. Сотрудник згадаої ґазети повідомив о тім поліцию, котра тепер на певно вислідить вже того, хто заставив урну з людским серцем і виясн ить цілу справу.

† **Померли**: Теофіля з Моравецких Крохмалюкова, вдова по пароху Маркополя, упокоїла ся дня 4. лютого с. р. по тяжкій недузі в 72-ім р. житя у Відни в домі свого найстаршого сина Олександра. Тіло покійної похоронено дня 6. лютого в родиннім гробі на кладовищи в Ottakring-y. — Йосиф Вінтоняк, студент II. року прав львівского университету, упокоїв ся по короткій а тяжкій недузі в домі родичів в Утішкові 8. лютого с. р. — Едвард Павлович, б. консерватор Музея Любомирских при заведеню імени Оссоліньских, уроджений на Литві 1825 р., помер дня 9 с. м. у Львові.

Телеґрами.

Прага 11 лютого. На вчерашнім засіданю виділу краєвого др. Скарда порушив справу правительственних предложень в справі язиковій. По обширній дискусиї принято всіма голосами против голосів німецких членів Виділу внесене ґр. Шенборна з заявою, що виділ краєвий застерігає ся против посяганя на компетенцию сойму і домагає ся, щоби правительство предложило соймови проект о розмеженю округів і о управах скружних рівночасно з проектом о репрезентацнях окружних.

Константинополь 11 лютого. Австро-угорский амбасадор вислав вчера до Відня протокол о доконаних з обох сторін змінах. Головні ріжниці дотикають одної торговельно-політичної точки.

Константинополь 11 лютого. Бойкот не зменшає ся. Тут і на провінциї єсть погляд, що коли нарід ухвалив бойкот і перевів єго, то лиш ухвала народу, т. є. ратифіковане угоди парляментом може бойкот закінчити.

Білград 11 лютого. В протягу вчерашного дня не наступило приняте димисиї міністра війни Живковича.

Константинополь 11 лютого. В турецких кругах привязують велике значіне до змін в міністерстві війни. Ходить чутка о якімсь заговорі, котрий мав на цїли скинути з престола султана в користь кн. Іззедіна. На чолі заговору мав стояти один з командантів корпуса і якийсь усунений член молодотурецкого комітету. Міністерство війни мало о тім знати.

Берлин 11 лютого. Вчера о 11 год. в ночи якийсь незнаний чоловік зранив на смерть ножем жінку іменем Шефер а передтим поранив двоє дівчат. Шеферова померла Злочин має характер сексуальний. За вислїджене виновника визначено 1000 марок нагороди.

Тегеран 11 лютого. 400 їздців з пушками вибрало ся до Решту. Повстанці утворили провізоричне правительство.

Надіслане.

— Книжки на премії, польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє Руске Товариство педаґоґічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Руск Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в Книгарни Наук. Тов ім. Шевченка, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит. в Коломиї — „Народний Дім“. — Книжки висилає ся лиш за надісланєм вперед грошиі або за посліплатою.

— Рускі диктати для народних шкіл. Буковиньска краєва рада шкільна в Чернівцях письмом з 26. X. 1908 р. ч. 13.236 поручила „Рускі диктати для народних шкіл і до приватної науки. „На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. М. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 с.“ — яко підручник до помочи при науці руского язика в народних школах, а також в приготовляючих взглядно низших клясах шкіл середних і учительских семинарій.

Курс львівский.

Дня 10-го лютого 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	565·—	575·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	380 —	400·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	551·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109 50	110·20
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100 —	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93 30	94·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92 50	93·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99 70	100·40
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор	93·30	94·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91 50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	99 —	107·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51·75	55 75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30 60	32 60
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	66·—	70 —
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21 35	23 35
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·10	117·30
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).